

VÀI LỜI VỚI NGƯỜI CHẾT

Do đồng tu họ Trương ở Phan Thiết, Việt Nam

Vào ngày 2 tháng 1, 1999, người chị của tôi mất. Buổi sáng hôm ấy khác hẳn những ngày bình thường, thay vì ngồi thiền suốt buổi sáng trên gác cho đến 11 giờ trưa mới xuống nhà dưới để làm vệ sinh và ăn uống, thì sáng hôm đó chị tôi dậy thật sớm ở trong tư thế chuẩn bị; thay quần áo mới (bộ đồ mới may), soi gương ngắm nghía, và nói chuyện cười giỡn với tôi và hai cháu nhỏ. Sau đó chị ở lại trên gác, ngồi quán âm.

Đến 8:30, đưa em gái tôi lên gác phơi áo quần, phát hiện chị đang ở trong tư thế quỳ và gục xuống, cả nhà mới biết là chị ấy đã chết (chị bệnh tim nặng đã mười năm rồi).

Hôm đưa đám tang chị xong, trong lúc giặt đồ, làm tổng vệ sinh nhà cửa, tôi cứ ám ảnh và dằn vặt vì nguyên nhân cái chết của chị, có phải do tôi quá chủ quan không đưa chị đi khám bệnh để phát hiện và điều trị cấp cứu kịp thời cho chị ấy không? Trong dòng suy nghĩ đó, đột nhiên trong đầu óc tôi bỗng xuất hiện một dòng tư tưởng đến thật nhanh, "thao thao bất tuyệt" mà tôi không có khả năng kiềm chế, ngăn dòng tư tưởng đó lại. Dòng tư tưởng đó đến quá nhanh, tôi chỉ nhớ lại nội dung câu chuyện, chứ không nhớ rõ tình tự và từng lời văn ra sao. Đại khái là:

- Chị đây, chị đang đứng bên em đây, trong cùng một không gian và thời gian. Tuy rằng em không nhìn thấy được chị, chị rất cảm ơn em về những tình cảm em dành cho chị và tất cả những gì em đã làm cho chị!

Tôi vội hỏi:

- Chị đang ở thế giới thứ mấy?

Chị tôi trả lời:

- Có thể giới nào đâu, đang đứng bên em đây, trong cùng một không gian và thời gian, nhưng không bao lâu nữa, trong thời gian rất ngắn nữa thôi chị sẽ được Sư Phụ đưa đến một thế giới mới tốt đẹp hơn, ở đó chị tiếp tục tu hành để nâng cao đẳng cấp của chị."

- Ai nói với chị như vậy? Chị có biết thế giới chị đến là thế giới thứ mấy không? Tôi hỏi.

- Không biết; bởi vì chưa đi. Chỉ khi nào chị đến đó mới biết được. Chị tôi trả lời.

Tôi hỏi tiếp:

- Chị hãy thuật lại cho em rõ diễn tiến từ khi em chia tay chị trên gác cho đến lúc chị chết là như thế nào?

Chị tôi trả lời:

- Khi em và hai đứa nhỏ xuống nhà dưới, chị ra phòng trước quán âm. Quán âm được một lát, bỗng chị nghe đau, tức ngực, ngộp thở; co thắt ruột. Thì thật là nhanh, chị đã xuất ra khỏi thân xác của chị. Khi đó chị nhìn lại thân xác tội nghiệp của chị nằm gục bất động ở đó, chị mới biết hẳn ra rằng chị đã chết rồi. Chị bàng hoàng và sửng sò, nhìn lên đồng hồ, lúc đó là 8:30 phút. Ở nhà dưới mọi người đang làm việc, hai đứa nhỏ đang đùa với nhau một cách ngây thơ, không ai biết rằng chị đã chết, cho đến khi em gái của mình lên gác phơi áo quần phát hiện báo cho em biết.

- Thế nghiệm về sự chết của chị như thế nào? Có đau khổ lắm không? Tôi hỏi.

- Có biết gì đâu mà đau khổ, chỉ nghe nhói ở ngực một cái là đã xuất ra khỏi thân xác rồi. Chị tôi trả lời.

- Lúc xuất hồn chị có thấy ánh sáng và âm thanh không? Tôi hỏi.

- Không, bởi vì đẳng cấp tu hành của chị quá thấp, bình thường thôi như chị đã kể. Chị tôi trả lời.

Tôi vội hỏi tiếp:

- Vậy đẳng cấp tu hành của chị khi còn sống như thế nào?

Chị trả lời:

- Rất thấp, chỉ thấy ánh sáng lơ mờ, và nghe những âm thanh rất thấp.

Chị Hai, em không đốt áo quần cho chị, không liệm tất cả áo quần theo chị, chị có buồn không? Có lạnh lẽo không? Có cực khổ lắm không? Tôi hỏi:

Chị đáp:

- Không, hiện tại chị vô cùng sung sướng, gấp trăm ngàn vạn lần, rất tự tại và sung sướng. áo quần đốt đi cũng chẳng có ảnh hưởng gì, cho người nghèo là rất đúng.

Tôi hỏi: - Còn việc em cho em của mình và cho người nghèo tiền, trong số tiền lo cho chị, chị có bằng lòng không?

Chị nói:

- Hoàn toàn bằng lòng về tất cả những gì em đã làm. Nếu em biết rằng tất cả những vật chất, của cải ở thế gian đều hoàn toàn vô nghĩa đối với thế giới vô hình, thì có lẽ em sẽ cho tất cả những gì em hiện đang có để thành thời tu hành. Bởi vì chỉ có sự tu hành mới nâng cao đẳng cấp và giải thoát luân hồi sinh tử. Chị mong em sẽ tu hành tinh tấn hơn để đẳng cấp được nâng cao hơn.

- *Chị có cần em làm gì để giúp đỡ chị không, có cần cúng cho chị gì không? Tôi hỏi.*

- *Tất cả không cần thiết. Hiện tại chị rất sung sướng và tự tại. Nếu gia đình muốn cúng cơm gì thì cứ cúng, nhưng không cần thiết lắm. Chị trả lời.*

Tôi hỏi tiếp:

- *Chị có biết hiện tại anh Hai và chồng em đang ở ngoài mộ để lo việc xây mộ cho chị không?*

Chị đáp:

- *Biết tất cả. Rất xúc động, tuy rằng không cần thiết đối với chị.*

- *Nhân quả của chị là gì, kiếp trước nghiệp chướng của chị nặng nề như thế nào mà kiếp này số phận của chị tội nghiệp quá vậy, chị có biết tại sao không? Tôi hỏi.*

- *Biết, khi nào thời gian đến thì em cũng sẽ biết được như thế. Tất cả chỉ là quan hệ nhân quả. Biết rồi nên bây giờ chị cũng không còn buồn nữa. Chị trả lời.*

(Đang lúc đó, đưa em gái của tôi bước vào phòng tắm)

Tôi nói với em gái:

- *Nãy giờ chị đang nói chuyện với chị Hai đó!*

Em tôi hỏi:

- *Vậy à! Làm sao mà nói chuyện được?*

Lúc đó định kể cho em gái tôi biết, nhưng tôi nghe được dòng tư tưởng đến rất là nhanh.

- *Đừng! Đừng kể với nó về tất cả những gì chị đã nói; và em cũng đừng nên bao giờ cần nhắc nó, bởi trong nhà chị thương nó nhất. Còn mẹ thì đã quá lớn tuổi rồi, chẳng bao lâu nữa thì mẹ cũng sẽ như chị thôi, em đừng nên cần nhắc mẹ nhiều, mặc dù lúc còn sống chị cũng không làm được việc này. Rồi chị nói tiếp: "Không nên tiếp xúc nhiều với người vừa mới chết, hãy để họ yên tĩnh!" Sư Phụ la đó. Mỗi thế giới có một quy luật riêng không nên vi phạm, thôi đừng có hỏi chị nữa, chị đi với Sư Phụ đây, đừng hỏi chị nữa.*

(Nãy giờ hai chị em nói chuyện qua tư tưởng, chứ không phải nói bằng miệng)

Im bật, không một từ vọng lại trong tâm trí của tôi; mặc dù tôi cố suy nghĩ và đặt câu hỏi, nhưng đầu óc vẫn trống rỗng, không tín hiệu gì đáp lại. Sau đó một nỗi buồn mênh mang vô hạn đến với tôi; nỗi buồn cô đơn vô cùng tận như chưa bao giờ buồn như vậy, như thể tôi vừa bị đánh mất một cái gì quý báu nhất, vừa chia tay với một người thương yêu nhất mà tôi sẽ không bao giờ gặp lại. Tôi ở trong tâm trạng buồn bi thảm và tuyệt vọng đó cho đến tối, lúc chồng tôi ở ngoài mộ về mới được khuây khỏa. Suốt buổi chiều hôm đó và luôn ngày hôm sau, cả ba chị em tôi luôn nghe trong nhà âm thanh bài Tán Phật với giọng Sư Phụ hát vang vọng trong không gian.

Vào buổi sáng, sáu ngày sau khi chị tôi mất, tôi thức dậy ngồi thiền. Tôi lại nhớ đến chị tôi và đặt câu hỏi trong đầu:

- *Chị Hai ơi, hiện tại chị đang sống ở đâu, nơi đó như thế nào, có buồn khổ không?*

Thì lập tức cũng có một dòng tư tưởng tràn ngập chảy đến không ngừng để trả lời tôi:

- *Hiện tại chị đang ở một nơi rất xa; nơi đây rất tốt đẹp và rất sung sướng.*

Tôi hỏi:

- Sao hôm kia đang nói chuyện với em chị lại không trả lời và bỏ đi đâu vậy?

Chị đáp:

- Chị đi theo Sư Phụ đến thế giới này để tiếp tục tu hành, để nâng cao đẳng cấp của chị.

Tôi hỏi tiếp:

- Suốt ngày chị có còn ngồi thiền quán quang và quán âm như lúc chị còn sống không?

Chị trả lời:

- Đương nhiên là như vậy, nhưng bây giờ không có nhục thể nên sự tu hành có hơi khác một chút.

- Hằng ngày chị làm gì? Ai nấu cơm cho chị ăn? Chị có đi chợ vô bếp nấu cơm, và có tốn nhiều thời giờ trong việc bếp núc nấu nướng không? Tôi hỏi.

Chị đáp:

- Không. Không ai nấu cơm cho mình ăn, mỗi người phải tự lo lấy. Ở thế giới siêu hình, sự ăn uống và đi lại không giống ở thế giới vật chất. Tất cả chỉ là thể tư tưởng. Việc ăn uống và đi lại cũng không mất nhiều thời gian. Tất cả đã có kho thực phẩm của vũ trụ; mỗi người tự lấy vừa đủ dùng. Mỗi ngày chị dành hết thời giờ để tu hành; thời giờ còn lại chị nghe Sư Phụ giảng dạy, dạo chơi... Ở thế giới này rất sung sướng và tốt đẹp.

Tôi vội hỏi tiếp:

- Chị có thể mô tả bằng những ngôn ngữ của trần gian về sự đẹp đẽ của thế giới chị đang sống có được không?

Chị đáp:

- Cũng được. Nếu gọi những lâu đài cung điện của các bậc vua chúa của thế gian là giàu có sang trọng, thì nơi ở của chị đẹp đẽ và sung sướng hơn rất nhiều, vượt xa sự tưởng tượng của em. Nhưng nơi đây chỉ là một Thiên Đàng nhỏ. Có lẽ trong tương lai Sư Phụ sẽ dẫn dắt em đi thăm những thế giới còn đẹp đẽ huy hoàng hơn thế giới của chị nhiều. Có điều là tất cả những người tu hành tinh tấn đều được Thượng Đế an bài những điều tốt đẹp. Bản phận của em là phải tu hành tinh tấn, tất cả còn lại đã có sự an bài của Thượng Đế. Thôi nãy giờ em đã hỏi chị quá nhiều rồi, đừng nên hỏi chị nhiều nữa, chị đã trả lời tất cả những thắc mắc của em rồi, còn gì nữa?

- Chị hãy trả lời thêm một câu hỏi nữa: Hiện tại chị có buồn nhớ những người thân trong gia đình không? Có nhớ đến thế giới cũ không?

Chị đáp:

- Hoàn toàn không! Thôi đủ rồi, không nên hỏi chị nhiều nữa.

.....

Nam mô Thanh Hải Vô Thượng Sư, cầu xin Sư Phụ bên trong cho con biết thông tin về cha con hiện tại đang làm gì, ở đâu, cực khổ hay sung sướng?

- Đã được siêu sanh.

- Ba ơi, con đây. Ba có nghe con gọi không? Ba đang ở đâu, nơi ba ở như thế nào, hiện tại ba đang làm gì, có buồn khổ không?

Ba tôi nói:

- *Không có làm gì chỉ hưởng lạc thôi. Không có tu hành vì chưa có duyên tu, nhưng nhờ các con tu hành nên ba được hưởng phước báu, được đưa đến thế giới tốt đẹp này.*

Tôi hỏi tiếp:

- *Thế giới trước đây ba ở đâu?*

Ba tôi đáp:

- *Ở một cảnh giới tối tăm, không cực khổ, cũng không sung sướng, nhưng rất buồn.*

- *Vậy ba đến đây từ bao giờ rồi? Tôi hỏi.*

- *Tương đương với tuổi Đạo của các con. Ba tôi trả lời.*

Tôi hỏi:

- *Ba có nhớ chúng con không?*

Ba tôi đáp:

- *Hoàn toàn không. Tất cả đã qua rồi. Tất cả chỉ là nhân quả!*

***Sau khi đọc câu chuyện này các bạn sẽ thấy rằng một Minh Sư chân chánh phải có hóa thân mới có thể giúp đệ tử ở cõi vô hình cũng như hữu hình.